

Joan tình sử Ta-bà

Ta thấy gì trong em,
thiên đường hay địa ngục?
Tóc như mây hai má lún đồng tiền
Mắt ngây thơ một trời mộng thần tiên
Và có cả non bồng cùng nước nhược.
Em đi xuống muôn điện vàng nhường bước
Em buông lời réo rắc nhạc thiên cung
Tiếng cười em nghiêng ngã núi cùng sông
Tây Thi thẹn, Hằng Nga buồn muốn khóc!

Ta đến cùng em,
một buổi chiều ắng ảm
Hoa trái đường đón rước bước em sang
Cầm tay em rộn rã tấm lòng xuân
Môi mộng ướt, quên nẻo về Đào Lợi..
Ta say đắm em, và nguyện mãi
Chữ trăm năm?

Không, ngàn muôn thuở chữa là bao
Nợ tơ duyên ta se chặt đến bạc đầu
Để viết trọn Ta Bà vui huyền sử.

Xuân hết, hạ sang, thu tàn, đông lại đến
Mùa trăng tròn đốt trọn những men say

Ngày hai ca mưa mật với đường "line"
Nuôi con đại, tiền "bill", rồi bảo hiểm
Em héo lại, những nét nhăn phượng tiện
Môi thâm son, the the giọng danh đời
Nụ cười vang, sặc sụa nét công danh
Hơi tiển lạnh ta rung người ho bật máu!

Ta quay lại, tìm lối về Đào Lợi
Con ôm chân, vợ thể độc tự quyền sinh.

Ta sụp xuống, ôm con, bưng mặt khóc
Tội tình chi! Con hỡi, hỡi là con!

Ta lão đảo bước về nhà địa ngục
Dứng đường "line" vắt máu tặng quà em
Nắm tay em ... đêm rộn từng tế bào
Để thấu nghĩa Ta-bà vui cùng khổ.

Ta bật dậy buông giọng cười thê thảm
Thiên đường đây, địa ngục cũng là đây!

Minh Thông
thu Melbourne 2004

